

In één rechte lijn omhoog of met de nodige ups-and-downs. Hoe is uw carrière verlopen?
(Bijna) vijftigers over hun gedwongen of gewilde loopbaanswitch.

Baanbreker

Soan Lan le (1956)
Was: projectmanager bij een bibliotheek
Is nu: postbode en zelfstandig ondernemer

carrière index

'Dat ik een gat in de seizoenmarkt heb gevonden, geeft zoveel voldoening'

"In 2011, vijf jaar na zijn overlijden, kocht ik de woning van mijn vriend in Zeeuws-Vlaanderen. Omdat ik Thijs zo miste en hem niet vond in Amsterdam. Ik werkte als projectmanager bij een bibliotheek, toen Thijs – met wie ik dertien jaar een latrelatie had – tijdens een vakantie verongelukte. We zaten naast elkaar toen het busje crashte. Het scheelde weinig of ook ik was er niet meer geweest. Een trauma dat ervoor zorgde dat ik jarenlang in een parallelle wereld leefde. Na vier jaar op de automatische piloot, kwam in 2010 de klap. Tijdens die burn-out en daarop volgende traumatherapie besloot ik het roer om te gooien. Ik wilde opnieuw beginnen in Zeeuws-Vlaanderen. Aangezien ik ontslag nam, kwam ik niet in aanmerking voor een uitkering. Naïef, maar ik dacht: ik vind heus wel een baan. Ook had ik wat spaargeld achter de hand, daarmee zou ik het zeker een jaar uitzingen. Maar ik kreeg op geen van mijn sollicitatiebrieven een reactie en tijdens een door het UWV georganiseerde speed-date met uitzendbureaus zuchtte een intercedent letterlijk: 'Mevrouw, uw leeftijd!' Te bruut voor woorden. Ik nam afscheid met de woorden: 'Dank u

hartelijk, we moeten allemaal werken tot ons 67ste.' Opsteker was de 50-plus Club InnoVaring voor werkzoekenden. Ik werd ter plekke lid. De maandelijkse netwerkbijeenkomst leverde geen baan op, maar wel belangrijke contacten. Ik hoorde zo weinig positieve geluiden, dat ik dacht: ik doe het zelf wel. Zo ontstond het idee voor kleinschalige natuuractiviteiten voor kinderen. In de zomer van 2012 organiseerde ik mijn eerste evenement. Veel verdiende ik niet, maar de reacties waren zo positief dat ik ermee doorging. In dezelfde periode zag ik bij het postkantoor een vacature hangen. Zonder hoge verwachtingen liep ik naar binnen en kwam tot mijn grote verbazing met een contract van zeven uur op zak naar buiten. Twee jaar later werkte ik tien uur per week als postbode en organiseerde ik in de zomermaanden kleinschalige evenementen voor kinderen, waaronder een schrijfwedstrijd ter ere van 200 jaar Zeeuws-Vlaanderen. Geen vetpot, maar ik voel me sinds lange tijd weer gelukkig. Dat ik – op mijn leeftijd – een gat in de seizoenmarkt heb gevonden, geeft zoveel voldoening. Als half Chinese voel ik me steeds meer een Zeeuws meisje."